

**HVAD
VIL**

**KOMMUNISTISK
ARBEJDERPARTI ?**

KAP

FORLAGET OKTOBER

Hvad vil Kommunistisk
Arbejderparti?

Forlaget Oktober 1976

Sats og tryk: Hustryk

1. oplag: 3.000

ISBN: 87 87587 04 1

HVAD VIL KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI?

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI (KAP) er blevet stiftet. KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER (KFML), som igennem otte år har forberedt stiftelsen af partiet, er nedlagt.

Stiftelsen af KAP har rejst mange spørgsmål. I det følgende vil vi - kortfattet - forsøge at besvare nogle af dem. Vi vil give et rids af, hvad KAP er, hvad dets baggrund er, hvad dets politik er. Men mere end et rids kan det ikke blive. Vil man have mere at vide om KAPs politik, må man læse partiets ugeblad ARBEJDERAVISEN (tidligere KOMMUNIST); endvidere bringer KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT, der foreløbigt udkommer hvert kvartal, længere og grundige analyser af den internationale og hjemlige klassekamp og af partiets politik; endelig udsender forlaget OKTOBER bøger og pjecer, som redegør for vor politik og for vort teoretiske grundlag.

ENDNU ET PARTI...

Et af de spørgsmål, der øjeblikkeligt melder sig i forbindelse med stiftelsen af KAP, er: Jamen, har vi da ikke partier nok?

Jo, i og for sig er der partier nok. Der er nok af borgerlige partier, inklusive Socialdemokratiet, der er villige til at angribe arbejderklassens levevilkår, til at foretage overgreb på overenskomstkampen og til at sikre Danmarks underordning under NATO og EF.

Men så er der jo 'arbejder'partierne, DKP, SF og VS. DKP har i sit program utvetydigt erklæret, at det satser på en parlamentarisk vej til det, DKP forstår ved socialisme. DKP vil bruge borgerskabets statsmagt mod borgerskabet selv. Det er naturligvis selvmodsigende, og sagen er da også den, at DKPs politik i virkeligheden vil føre til statskapitalisme og ikke socialisme. DKPs sovjetiske og østeuropæiske forbilleder viser dette med al tydelighed.

SF er uenig med DKP om Sovjetunionen. SF er kritisk over for Sovjetunionen, omend det mener, at Sovjetunionen trods alt er socialistisk. Men denne kritik betyder ikke noget grundlæggende for SF's opfattelse af socialismen. Ligesom DKP mener SF, at vejen til det, de kalder socialisme, skal foregå via Folketinget. SF har to gange været støtteparti til socialdemokratiske administrationer af kapitalismen og dermed rent faktisk bidraget til at afstive kapitalismen. SF's 'danske' socialisme adskiller sig kun fra DKP's på overfladen. Begge partiers politik fører til statskapitalisme.

Men så er der VS. Ser man på VS' folketingspolitik, er det svært at øjen forskellen mellem VS på den ene side og DKP og SF på den anden. Men VS er jo langtfra - og har aldrig været - et éntydigt parti. Faktisk har det gjort en dyd af ikke at være det gennem organiseringen af fraktioner, der indbyrdes bekæmper hinanden. VS blev i sin tid dannet i protest mod SF's samvirke med Socialdemokratiet. Men det formåede aldrig at udvikle et revolutionært alternativ. Det samlende i VS er tværtimod en modvilje mod det revolutionære parti og en hyldest til arbejderklassens spontane kampe. Derfor ser man, at VS gang på gang lægger sig tæt op ad DKP og SF eller ad det SF- og DKP-dirigerede Formandsinitiativ FI. For DKP, SF og FI har jo forankring i arbejderklassen!

Med andre ord: Der er partier nok, men der er kun ét revolutionært parti: **KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI.**

FOLKETINGSPARTI?

Et andet spørgsmål, som bestandigt stilles til os, er: Betyder dannelsen af **KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI**, at partiet dermed vil stille op til folketingsvalg?

Når spørgsmålet stilles, skyldes det, at man i Danmark traditionelt identificerer et parti med et *folketingsparti*. I tidens løb er der dannet mange partier i Danmark, og alle har de som hovedsigte haft deltagelse i folketingsvalg og i folketingsarbejdet. Partiernes opgave har været at fungere som *vælgerforeninger* med al opmærksomheden rettet mod opstilling til folketinget.

For revolutionære er et parti ikke en vælgerforening. Det revolutionære partis opgave er ikke at sidde i Folketinget og varetage administrationen af det kapitalistiske samfund. Revolutionære ved, at Folketinget ikke kan vedtage overgangen til socialismen, de ved, at den blotte forudsætning for, at Folketinget overhovedet får lov at eksistere, er, at det villigt forvalter kapitalens interesser. Det borgerlige demokrati, indbefattet de parlamentariske institutioner, er kun en *skal* omkring borgerskabets herredømme, og det får kun lov til at eksistere præcist så længe det ikke truer dette herredømme.

Det revolutionære partis virkefelt er klassekampen på fabrikkerne, på uddannelsesstederne, i fronterne osv. Det betyder imidlertid ikke, at partiet afviser at bruge de muligheder, der findes for agitation og propaganda i forbindelse med folketingsvalg og i folketingssalen. Vi afviser heller ikke, at de revolutionære kan viderebefordre en kamplinie uden for parlamentet ind i Folketinget og bidrage

til, at Folketinget tvinges til at bøje sig for arbejderklassens krav på delområder.

Men mere kan Folketinget ikke bruges til. Det kan kun være et helt underordnet forum for et revolutionært partis aktiviteter.

PARTIET OG ARBEJDERKLASSEN

Endnu et spørgsmål, der stilles til os - men af en helt anden karakter -, er: I siger, at det er nødvendigt med et revolutionært parti, der kan stå i spidsen for arbejderklassens kamp for socialismen! Men vil det ikke bare føre til, at kapitalens diktatur vil blive afløst af partiets diktatur?

Allerførst er det nødvendigt at understrege, at den socialistiske revolution er arbejderklassens eget værk. Det kommunistiske partis opgave er at lede kampen, at koordinere den, at udstikke linierne for den ud fra den revolutionære teori, der er en videnskabelig bearbejdning af arbejderklassens egne kamperfaring. Ofte bruger man udtrykket: partiet er arbejderklassens generalstab, men det må aldrig blive en generalstab, der består af skrivefordegeneraler. Partiet er en del af klassen, klassens egen politiske ledelse, der selv deltager i og går forrest i kampen.

Også i det socialistiske samfund er partiet arbejderklassens politiske ledelse. Men det betyder ikke, at partiet erstatter arbejderklassen. Ligeså lidt som partiet gennemfører den socialistiske revolution, ligeså lidt er det partiet, som udgør den politiske magt under socialismen. Det er arbejderklassen, som sidder inde med statsmagten; statsmagten er arbejderklassens statsmagt, proletaria-

tets diktatur, under partiets ledelse. Det socialistiske samfunds statsmagt vil være opbygget af arbejdermagtsorganer, eller folkemagtsorganer, om man vil, som er valgt af arbejderklassen selv. Og det er desuden arbejderklassens opgave at kontrollere sit parti, forhindre, at det ikke skilles fra arbejderklassen, men tværtimod tjener dens interesser.

Ingen organisatorisk fidus kan sikre arbejderklassens magt, eller at partiet følger den rette kurs. Det er kun arbejderklassens politiske mobilisering, den stadige politiske kamp i samfundet og i partiet, den stadige klassekamp mod alle forsøg på at genrejse kapitalismen gennem udskillelsen af privilegerede grupper, af kimen til et nyt borgerskab, som kan sikre, at socialismen fastholdes og vejen til det klasseløse kommunistiske samfund bliver fulgt.

KAP - ET LILLE PARTI

Man kan sige, at alt dette er fremtidsmusik, for intet tyder på, at socialismen ligger lige om hjørnet. Hvorfor så overhovedet diskutere partiets rolle under den socialistiske revolution og under socialismen?

Ja, er det overhovedet ikke en smule komisk, når KAP i dagens Danmark erklærer, at det er arbejderklassens revolutionære parti? - Når nu arbejderklassen ikke selv er revolutionær! Når KAP kun i særdeles beskedent omfang har indflydelse i arbejderklassen og på arbejderklassens kampe! Arbejderklassen har ikke selv bedt om, at der stiftes et kommunistisk parti! Arbejderklassen anerkender i hvert fald ikke KAP som sit ledende parti! Tværtimod - det kan vi se af valgtallene - er det

Socialdemokratiet og andre partier, arbejderklassen stemmer på!

Vi kunne svare på dette ved at henvise til historien. Vi kunne gøre opmærksom på, at da Marx og Engels offentliggjorde Det kommunistiske Manifest, der manede proletarer over hele jorden til revolutionær kamp, repræsenterede de en organisation på mindre end hundrede medlemmer! Mens arbejderklassen, som de henvendte sig til, så langt fra var revolutionær. Men Marx og Engels og Det kommunistiske Manifest repræsenterede det nye, de repræsenterede med deres politik og teori arbejderklassens *historiske* interesse, selv om arbejderklassen endnu ikke selv forstod det.

Vi kunne også henvise til grundlæggelsen af det russiske socialdemokrati, som blev kimen til det bolsjevikiske parti, der i 1917 stod i spidsen for de russiske arbejderes og fattigbønders revolution. Også dette parti blev skabt på et tidspunkt, hvor socialisterne var uendeligt få, og hvor arbejderne og bønderne så langt fra stod på tærsklen til at lave revolution.

Og vi kunne henvise til Kinas kommunistiske Parti, til dels grundlæggelse i 1921, hvor 12 delegerede, der repræsenterede 57 medlemmer, stiftede partiet.

Det, der prægede Marx og Engels og stifterne af det russiske socialdemokrati og det kinesiske kommunistiske parti, var forståelsen for, i hvilken *retning* klassekampen pegede. De forstod, at selv om klassemodstanderne var mægtige, tilsyneladende uovervindelige, så var der grænser for udbyttersamfundets sejlivedhed. For selv det mest oppustede borgerskab, der har den tilsyneladen-

de kontrol med arbejderklassen, kan ikke undslippe de modsætninger, der findes i det kapitalistiske samfund. Klassekampen kan være skærpet, eller den kan være nede i en bølgedal, men den er der, den fortsætter, den lader ikke borgerskabet i ro ret længe ad gangen.

Der er ingen grund til at lægge skjul på, at Danmark har været og er et af de mest stabile kapitalistiske lande i verden. Der er mange årsager hertil, som det vil føre for vidt at komme ind på her. Imidlertid betyder det ikke, at dansk kapitalisme er krisefri, at klassekampen er afblæst, eller at dansk kapitalisme vil eksistere i al evighed.

ER KLASSEKAMPEN FORÆLDET?

Socialdemokratiet har bestandigt søgt at bilde den danske arbejderklasse ind, at klassekamp var forældet, at kapital, stat og arbejderklasse i skøn forening kunne opbygge et 'velfærdssamfund'. Især i 1960'erne - under indtryk af den økonomiske højkonjunktur - var denne snak om 'velfærdssamfundet' udbredt.

Men svarer denne snak om det stabile 'velfærdssamfund' og klassekampens forsvinden til virkeligheden? Vi har økonomisk krise med stor og tilsyneladende permanent arbejdsløshed. Vi har stadigt kraftigere angreb på arbejderklassens levevilkår. Vi har en stadigt grovere udbytning af arbejderklassen på virksomhederne. Vi har en krise for det borgerligt-demokratiske parlamentariske system - herunder for Socialdemokratiet, hvis 'velfærdssnak' mere og mere afsløres som humbug. Vi har en Glistrup-bevægelse, hvis grund-

lag er småborgerskabets og den mindre kapitalis utifredshed med den fremadskridende statsmonopolisering, og som appellerer til den forvirrede utifredshed med bureaukrati og skatteflåning. Vi har stadige kriseforlig, der virker som desperate forsøg på at løse kapitalismens uløselige modsætninger, og hvis virkninger aldrig fører til andet end overgreb på arbejderklassen. Vi har voksende forureningsproblemer, den groveste nedslidning af arbejdskraften, vækst i invalidetallet og en systematisk forringelse af de uddannelsessøgendes levevilkår.

Er det, hvad man kalder det stabile 'velfærdssamfund'? Er der Socialdemokratiets gode lille Danmark?

Og selv om Danmark ikke står på tærsklen til den socialistiske revolution, så har arbejderklassen rørt på sig over for disse angreb på dens levevilkår. Der har været et stort antal strejker, og herimellem strejker, der har givet genlyd i hele samfundet. Der er lejeraktioner imod huslejeplyndringen, der er de uddannelsessøgendes aktioner, der er den voksende protestbevægelse inden for social- og sundhedssiktoren, der er den skærpede ideologiske kamp mod den borgerlige ideologi - et fænomen, som for ti år siden var ganske ukendt.

Det Socialdemokrati, som har snakket om klassekampens forsvinden, har måttet sande, at klassekampen er der, og at den skærpes fra tid til anden. Hvorfor skulle man ellers sætte ind mod politisk aktive arbejdere i fagbevægelsen? Hvorfor slår man ellers så hårdt mod de mange strejker? Hvorfor forsøger man ellers med politisk disciplinering af uddannelserne? Hvorfor blæser der ellers en kraftigere højrevind?

PARTIETS NØDVENDIGHED

Men skal de spredte opsving i klassekampen spores i den rigtige retning, så må der vokse et revolutionært parti frem, som kan samle og koordinere kampene og lede dem ikke ind i folketingets baner og i illusioner om, at borgerskabets statsmagt kan bruges mod borgerskabets selv; nej, de må ledes ind i et samfundsomvæltende opgør med selve kapitalen og dens statsmagt.

Det nytter ikke at vente år og dag på, at kampene af sig selv bliver flere og mere 'militante'. Kampene behøver samlet politisk ledelse over for en klassemodstander, der behersker et velorganiseret undertrykkelsesapparat til at splitte og knuse de enkelte spontane kampe. Og denne ledelse må være revolutionær, det må være en ledelse, der systematisk arbejder på at gøre sig fortjent til at lede kampene i det socialistiske perspektiv. Dette revolutionære lederskab opstår ikke midt i kampens tummel. Det opstår gennem *de revolutionæres, kommunisternes, systematiske arbejde på at skabe og sammentømre et parti, der lader sig lede af den revolutionære teori, som alene er i stand til at sammenfatte arbejderklassens kamperfaringer og lægge den rette strategi og taktik.*

Med klassekampbetingelserne i Danmark er det ikke ejendommeligt, at dette parti er lille. Man begynder nu engang ved begyndelsen for derefter at udvikle og befæste partiet gennem den stadige vekselvirkning mellem arbejderklassens kampe og den politiske opsummering af disse kampe ud fra den marxistisk-leninistiske teori i en revolutionær strategi

og taktik.

Det revolutionære parti er altid en nødvendighed. Men det er klassekampsbetingelserne, ikke mindst modsætningerne i arbejderbevægelsen selv, der bestemmer, om dette parti midlertidigt er forsvundet, om det er et lille parti, eller om det er et indflydelsesrigt parti, der leder arbejderklassens kampe på alle områder.

ARBEJDER- BEVÆGELSENS HISTORIE

Dermed er vi inde på baggrunden for, at KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI er blevet dannet. For at forstå denne baggrund må vi dykke ned i arbejderbevægelsens historie.

Igennem arbejderbevægelsens historie har der bestandigt været en uforsonlig kamp mellem to linier: På den ene side en revolutionær linie og på den anden side en linie, som forsonede sig med arbejderklassens fjender, med den herskende klasse, med kapitalistklassen. Et eksempel er den socialdemokratiske linie, som så tidligt som omkring 1900 hævdede, at gennem reformer inden for det bestående samfund kunne arbejderklassen skridt for skridt nå socialismen ad fredelig og parlamentarisk vej. De revolutionære kritiserede denne *reformistiske* linie og påpegede, at den ville føre til klassesamarbejde og kapitulation over for borgerskabet. De fremhævede, at man ikke ved hjælp af stemmeseddelen eller småreformer kunne sætte sig i besiddelse af den herskende klasses statsapparat og så bruge dette statsapparat som et redskab for arbejderklassen. Og de revolutionære under-

stregede i deres kritik af reformisterne, at arbejderklassen måtte rejse sig til kamp mod statsapparatet, knuse staten og opbygge et ny stat, arbejderklassens statsmagt, som er et diktatur over udbytterne og demokrati for arbejderklassen og dens allierede.

Kort sagt: Over for reformisternes underordning under den herskende klasses diktatur stillede de revolutionære Marx's linie: Arbejderklassens kamp for at styrte borgerskabets magt og oprette sit eget diktatur: *proletariatets diktatur*.

Under og Efter 1. Verdenskrig blev der dannet en række kommunistiske partier i hård og uforsonlig kamp mod den socialdemokratiske reformisme. Det kommunistiske parti i Rusland under Lenins ledelse gik i spidsen for denne kamp. Og det russiske partis revolutionære linie blev udmøntet og bekræftet med oktoberrevolutionen i Rusland 1917, hvor partiet gik i spidsen for arbejderklassens og fattigbøndernes erobring af magten.

Men dermed var reformismen ikke udryddet i arbejderbevægelsen. Kampen mellem de to linier fortsatte. Og efter Anden Verdenskrig slog reformismen også endegyldigt igennem i de kommunistiske partier, som i sin tid var blevet dannet i kamp mod selvsamme reformisme.

REVISIONISMEN

De kommunistiske partier begyndte lidt efter lidt at *revidere* deres teoretiske og politiske grundlag. De beholdt den marxistiske sprogbrug, men den socialdemokratiske opfattelse, som vi har nævnt ovenfor,

trængte mere og mere igennem. Nu begyndte de kommunistiske partier at tale om, at det var muligt at nå socialismen ad fredelig vej, uden først at knuse borgerskabets stat. De hævdede, at de internationale styrkeforhold var ændret til fordel for socialismens kræfter, og at det nu var muligt at anvende borgerskabets egen statsmagt i arbejderklassens tjeneste. De påstod - og påstår -, at der er demokrati i Danmark, og at vejen til socialismen går gennem en »fornyelse af dette demokrati.

Denne opfattelse er en tydelig *revision af den grundlæggende revolutionære marxisme, som f.eks. Danmarks »kommunistiske« Parti selv hævder, at det hylder. Derfor er DKP et revisionistisk parti.*

SOVJETUNIONENS UDVIKLING

Når revisionismen fik så godt tag i mange kommunistiske partier, skyldtes det udviklingen i Sovjetunionen.

I Sovjetunionen, verdens første socialistiske land, havde man siden oktober-revolutionen 1917 stået over for den kæmpeopgave at bygge et socialistisk samfund i stadig kamp mod indre og ydre fjender. Inden for Sovjetunionens kommunistiske parti var der hårde kampe mellem forskellige linier. Efter Lenins død i 1924 hævdede Trotski, at det var umuligt at opbygge socialismen i Sovjetunionen alene. Denne kapitulationslinie blev imødegået af partiets flertal under Stalins ledelse, der fastslog, at det var muligt at bygge socialismen i ét land, og at det var den sovjetiske arbejderklassen og de sovjetiske kommunisters pligt over

for arbejderklassen i alle lande at bygge et stærkt socialistisk samfund, der kunne være den internationale arbejderklasses sikre støtte.

Stalins linie sejrede, og nogle år efter påbegyndtes en socialistisk omformning af landbruget og en omfattende industrialisering. Det sovjetiske folk nåede store resultater, men selv om det økonomiske grundlag for socialismen blev skabt, så ophørte klassekampen ikke dermed. Og det var katastrofalt, da det sovjetiske parti i 1930'erne erklærede, at nu var socialismen nået, og derfor var klassekampen ophørt.

Partiet var ikke længere opmærksom på de fortsatte og langvarige kampe mellem borgerlig og proletarisk politik, som præger socialismen. Og det var ikke opmærksom på, at truslen mod socialismen ikke blot kommer fra de styrtede herskende klasser og fra en imperialistisk omverden, men at den nok så meget kommer fra indre fjender. Bestandigt vil der under socialismen være en tendens til, at bureaukrater, partiledere, virksomhedsledere og eksperter udnytter deres magt og indflydelse til at skaffe fordele, privilegier, til sig selv. De skaffer sig højere løn, bedre levestandard, de isolerer sig fra masserne, og de begynder at udbytte og undertrykke arbejderklassen.

Et sådant privilegeret lag opstod i Sovjetunionen, og efter hårde indre kampe lykkedes det dette lag at tage magten. På Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. kongres lykkedes det at befæste det privilegerede lags magt, og vejen var åben for en kapitalistisk genrejsning.

Med andre ord: Der kom et nyt borgerskab til magten. Det betød ikke, at dermed gik produktionsmid-

lerne over fra at være statsejede til at blive privatejede. Det betød, at partibureaukratiet, virksomhedslederne, statsbureaukratiet disponerede over produktionsmidlerne og udbyttede arbejderklassen. Sovjetunionen blev *statskapitalistisk*.

Det er klart, at denne udvikling i Sovjetunionen skabte de bedste betingelser for, at den revisionistiske linie i de fleste af verdens kommunistiske partier endegyldigt kunne slå igennem. Disse partier var nært knyttet til det sovjetiske, der igen årtier var blevet betragtet som den kommunistiske verdensbevægelses ledende parti.

Og nu kom dette parti — under ledelse af det nye sovjetiske borgerskab — og erklærede, at kommunisterne ikke skulle true den fredelige sameksistens, som det sovjetiske borgerskab ønskede med de vestlige imperialister, først og fremmest USA-imperialisterne. Nu skulle de kommunistiske partier samarbejde med socialdemokratierne og gennem dette samarbejde nå frem til en fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen.

Fra midten af 1950'erne var de fleste kommunistiske partier kommet under revisionistisk lederskab.

Men det var ikke alle kommunistiske partier, som slog ind på den revisionistiske linie. Kinas kommunistiske Parti og Albaniens Arbejdets Parti gik til kamp mod det nye sovjetiske borgerskab og mod revisionismen, og overalt i verden påbegyndte anti-revisionister en kamp mod revisionismen. De kaldte sig *marxister-leninister* og understregede dermed, at de fastholdt Marx', Engels', Lenins og Stalins grundlæggende revolutionære linie for arbej-

derklassens kamp.

Også Danmarks kommunistiske Parti var blevet revisionistisk. Og det var tilmed et at de partier, som mest loyalt forsvarede det nye sovjetiske borgerskabs politik. Det var et parti, som allerede før Anden Verdenskrig havde erklæret, at det stod på grundlovens grund, og allerede i DKPs program »Det danske Folks Vej« fra 1952 kan man læse, at vejen til socialismen går over det borgerlige demokratis fornyelse.

KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER- LENINISTER (KFML) DANNES 1968

DKPs revisionistiske linie rejste naturligvis spørgsmålet om genrejsningen af et revolutionært, at et kommunistisk parti i Danmark. Men i 1960'erne fandtes der kun de allerstørste kim til en sådan genrejsning. 1960'erne var SFs storhedstid, men — som allerede omtalt i denne pjeces første afsnit - var SF intet revolutionært alternativ til DKP, hvilket bl.a. viste sig med al tydelighed, dat det blev den socialdemokratiske Krag-regerings parlamentariske støtteparti efter succesvalget i 1966. (SF fik omkring 300.000 stemmer).

Dannelsen af VS ved årsskiftet 1967-68 var nok udtryk for en vensstregående tendens, men — som vi også allerede har omtalt i denne pjeces første afsnit — udviklede VS sig heller ikke til at blive et revolutionært parti.

Den lille kerne af marxister-leninister, som trods alt fandtes i slutningen af 1960'erne, fandt imidlertid sammen og besluttede at lægge

grundstenen til genrejsningen af det revolutionære parti. De besluttede, at en *partiforberevende* fase måtte gå forud for partiets dannelse. De var klar over, at der skulle gøres et stort stykke arbejde omkring udviklingen af et marxistisk-leninistisk grundlag, de havde få eller ingen erfaringer i organiseret revolutionært arbejde, og de stod over for et længere arbejde med at anvende marxismen-leninismen på danske forhold med henblik på at udvikle en konkret politik.

Dette arbejde skulle gøres. Partiets dannelse skulle forberedes, og til dette formål dannedes KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTIS—TER—LENINISTER den 15. september 1968.

Men der skulle gå flere år, og der skulle mange kamp til, førend KFMLs politiske grundlag var sikret og udviklet.

LIDT OM KFMLs HISTORIE

Vi kan ikke gennemgå disse kampe her. Det var kampe mod folk, der mente, at KFML skulle sætte alt ind på faglig dagsaktuel propaganda, selv om forbundet end ikke havde udarbejdet og sikret sig et fast politisk grundlag. Det var kampe mod folk, der mente, at besværlighederne ved at slå igennem for KFML betød, at der slet ikke var grundlag for en forberedene organisation; og de mente derfor, at KFML burde nedlægges og erstattes med en diskussionsklub.

På et vist tidspunkt truede disse kampe med at udslette forbundet. Men en kerne af kommunister fastholdt forbundets eksistens, og efter et langt og sejt arbejde lykkedes det forbundet at vende tilbagegang og

stiltand til fremgang.

Siden 1973, hvor forbundet for alvor påbegyndte udviklingen af sin politik, og siden 1974, hvor forbundets medlemmer i stadigt voksende omfang gik ind i og deltog i konkrete klassekampe, fik KFML bredere og solidere rod fæste.

Samtidig med denne udvikling opstod en anden organisation, som erklærede, at den stod på marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningens grundlag. Denne organisation var Marxistisk-Leninistisk Enhedsforbund (MLE), som blev stiftet 1973. Det opstod som en udløber af den københavnske slumstormerbevægelse og var udtryk for, at en del af bevægelsen ønskede at føre marxistisk-leninistisk politik. Men MLE formåede ikke at afgrænse sig fra revisionismen; dette førte til indre kampe i MLE, og under KFMLs ledelse udviklede der sig en marxistisk-leninistisk linie, som brød med MLE i sommeren 1974. I 1975 erkendte den overvejende del af det tiloversblevne MLE, at MLE førte en forkert politik, og efter en række diskussioner blev MLE nedlagt, og de fleste af MLEs medlemmer sluttede op om KFML.

Året 1975 førte til et betydeligt opsving for KFML, bl.a. på denne baggrund og på baggrund af en stadigt mere udviklet politisk praksis nåede KFML frem til det synspunkt, at forbundet stod i den sidste fase af det partiforberevende arbejde. Forbundet erkendte, at det havde haft en forkert opfattelse af, hvilke forudsætninger der måtte være være opfyldt, førend partiet blev dannet. Forbundet havde hidtil ment, at det parti, der blev dannet, allerede ved stiftelsen måtte være i stand til at

lede arbejderklassens kamp på de fleste områder.

Forbundet gjorde op med denne opfattelse. Og forbundet satte alt ind på at sammenfatte de politiske, ideologiske og praktiske kamperfaringer i et partiprogram, der kunne være grundlaget for det revolutionære parti, og som kunne være det politiske udgangspunkt for at *tilkæmpe sig ledelsen* af arbejderklassens kamp på stadig flere klassekampsområder.

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI (KAP) STIFTES 1976

Nu er KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI stiftet. Vi har trukket baggrunden op for dets stiftelse, placeret det i kampen inden for arbejderbevægelsen mellem de to linier, mellem på den ene side den reformistiske og revisionistiske linie og på den anden side den revolutionære. Vi har trukket op, at KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI er dannet i kamp mod den moderne revisionisme, som internationalt er blevet udbredt først og fremmest af det sovjetiske borgerskab, og som i Danmark først og fremmest er repræsenteret af DKP, men også i forskellige udgaver findes inden for det, der populært kaldes 'venstrefløjen'.

Vi har kort gjort rede for det parti-*forberedende* arbejde, som er blevet udført af KFML.

KFMLs arbejde er nu afsluttet med dannelsen af KAP. På sin første kongres har KAP vedtaget et principprogram for partiet, der er en vejledning til handling. Det er ikke et detaljeret handlingsprogram, men det grundlag, ud fra hvilket partiet

udvikler sin politik i dybden og bred-
den.

Vi opfordrer til, at man studerer dette program. Ganske vist kommer vi i det følgende ind på en række spørgsmål, som programmet også tager op. Men programmet er partiets vedtagne grundlag, som ganske vist kortfattet, men mere præcist end her udtrykker partiets grundlæggende linie. Et studium af programmet, forbundet med et studium af KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT og af partiets konkrete politik, således som den fremlægges i ARBEJDERAVISEN, anbefales til uddybning af de hovedtræk, som denne pjece trækker op.

KAPs program placerer partiet som en del af den internationale kommunistiske bevægelse, som vokser frem over hele verden i disse år; KAP står side om side med Kinas kommunistiske Parti og Albanians Arbejders Parti og alle marxistisk-leninistiske partier og organisationer, som i verdensmålestok bekæmper imperialismen og revisionismen, og som kæmper for socialismen og kommunismen.

KAP'S TEORETISKE GRUNDLAG

Fælles for den nye kommunistiske verdensbevægelse er dens teoretiske grundlag: *Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung-Tænkningen*.

Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung-Tænkningen understreger, at Marxismen siden Marx' og Engels' tid har udviklet sig dels på baggrund af forandringerne i verden siden midten af det 19. århundrede og dels på baggrund af kampene i arbejderbevægelsen mellem på den ene side en

revolutionær linie og på den anden side en reformistisk og revisionistisk linie.

Marx og Engels grundlagde den videnskabelige socialisme. Ved begrebet »videnskabelig socialisme« forstår vi, at Marx og Engels analyserede klassesamfundenes udvikling, herunder det kapitalistiske samfund, og at de derigennem gav arbejderklassen en videnskabeligt begrundet indsigt i udbytningen og undertrykkelsen. Med denne indsigt fik arbejderklassen et redskab til at bekæmpe udbytningen og undertrykkelsen, til at styrte den herskende klasse og befri sig fra klasseundertrykkelsen.

Marxismen er således en vejledning til handling. Marxismen er arbejderklassens videnskab.

Vi kan ikke her komme ind på marxismens teoretiske standpunkter.

Kun ét spørgsmål vil vi kort tage op: Marxismens udvikling frem til marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen.

Marx og Engels påviste, at arbejderklassen under kapitalismen udbyttes af kapitalistklassen. Arbejderne sælger deres arbejdskraft til kapitalisten, som betaler en pris for denne arbejdskraft i form af arbejdslønnen. Men kapitalisten får også selv fornøjelse af at anvende arbejderens arbejdskraft. Når kapitalisten sælger det af arbejderens fremstillede produkt som vare på markedet, får han en pris for denne vare. Og det er kun en del af den sum, han får for varen, som udbetales til arbejderens. Resten beholder kapitalisten selv, dels som udbytte til sig selv, dels til at købe ny arbejdskraft for, og dels til at skaffe sig maskiner og råstoffer.

Med andre ord: For at kapitalisten kan få fornøjelse af arbejderens arbejdskraft, så må han lade arbejderens arbejde en del af tiden gratis for sig. Når der f.eks. er gået 4 timer, har arbejderens arbejdet så længe, at det svarer til det, han får udbetalt i løn. De øvrige 4 timer er merarbejde, som kapitalisten tilegner sig.

Arbejderens skaber således en værdi, der er større end den, han selv får glæde af. Han skaber merværdi til kapitalisten, for ellers kan kapitalisten ikke drive sin virksomhed videre.

Mange siger hertil, at også under socialismen skal der jo skabes en værdi, der er større end den, arbejderens får udbetalt i lønningsspen.

Det er naturligvis rigtigt, men forskellen er, at under socialismen er det arbejderklassen som helhed, der besidder produktionsmidlerne. Det, som arbejderne producerer ud over hvad han får umiddelbar betaling for, tilfalder således ikke en kapitalist, men arbejderklassen i dens helhed.

Det er den afgørende forskel: Under kapitalismen fremstiller arbejderklassen et produkt, som kapitalisten disponerer over. Under socialismen fremstiller arbejderklassen et produkt, som arbejderklassen selv disponerer over. Derfor er der ikke udbytning under socialismen.

Marx og Engels gjorde i deres værker rede for dette udbytningforhold, som er karakteristisk for kapitalismen og viste vejen ud af udbytningen gennem arbejderklassens magtovertagelse og gennem samfundsovertagelse af produktionsmidlerne.

Efter Marx' og Engels' død videreførte Lenin marxismen. Han understregede, at læren om arbejderklas-

sens sønderknusning af den kapitalistiske statsmagt og oprettelsen af arbejderklassens statsmagt, proletarietets diktatur, var et kernespørgsmål i marxismen, som skilte den fra reformisme og revisionisme. Han analyserede kapitalismens udvikling og fastslog, at kapitalismen var blevet et verdensomspændende udbyningssystem, hvor stadigt færre og stadigt større monopoler ikke alene udbyttede arbejderklassen i deres egne lande, men tilmed havde deres fangarme ude over hele kloden. Kapitalismen havde udviklet sig til *imperialisme*. Og imperialismen førte til verdensomspændende kampe og krige mellem de imperialistiske lande og folkene i kolonierne. Endelig videreudviklede Lenin på baggrund af konkrete kamperfaringer forståelsen for, at arbejderklassen måtte organisere sig med en kampledelse, med et revolutionært parti.

Lenin og de russiske kommunisters teori udgør den leninistiske videreudvikling af marxismen.

Efter socialismens sejr i Rusland gjorde arbejderklassen for første gang en række konkrete erfaringer i forbindelse med opbygningen af socialismen. Samtidig skærpedes kolonifolkenes kamp mod imperialismen, og efter Anden Verdenskrig gik den Tredje Verdens mest fremskredne parti, Kinas kommunistiske Parti, i spidsen for det kinesiske folks revolution og dennes videreudvikling til vore dages socialistiske Kina.

Mao Tsetung foretog den teoretiske sammenfatning af erfaringerne fra arbejderklassens og folkenes kampe i vor epoke af udviklingen, hvor imperialismen er døende, og hvor socialismen er blevet den fremherskende kraft i verdensudviklingen.

Mao Tsetung har fastholdt den revolutionære teori; han har understreget, at politisk magt vokser ud af et geværløb og ikke af en stemmeseddel; han har understreget, at folkenes væbnede kamp i reglen er en langvarig folkekrig, uden hvilken sejren ikke kan vindes; han har opsummeret erfaringerne fra proletarietets diktatur og fra kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen og understreget, at klassekampen fortsætter hele den socialistiske epoke igennem; hvis arbejderklassen ikke fortsætter klassekampen mod stadige forsøg på kapitalistisk genrejsning, vil arbejderklassen blive overrumplet, som den blev det i Sovjetunionen, og socialismen vil blive erstattet med fascisme. Endelig har Mao Tsetung udviklet forståelsen for, at det revolutionære parti bestandigt må sikre sig en vekselvirkning med masserne; at det må tage sit udgangspunkt i massernes erfaringer og bearbejde disse erfaringer ud fra den videnskabelige socialismes indsigt og igen føre masserne fremad ved at udmønte erfaringerne i konkrete revolutionære anvisninger. Men selv om partiet strengt følger denne *masselinie*, må det bestandigt gennemføre kritiske og selvkritiske diskussioner om politikken og forholdet til arbejderklassen. For ligesom kampen mellem borgerskabet og arbejderklassen finder sted inden for arbejderbevægelsen selv, således finder kampen mellem borgerlig og proletarisk politik også sted i selve partiet. Og det er netop den stadige kamp mod forkerte linier, som bringer partiet videre i dets politiske udvikling og revolutionære praksis.

Som det ses af denne meget korte fremstilling har marxismen gennem-

gået en udvikling, og det er denne udvikling, KAP sammenfatter i betegnelsen Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung-tænkningen. Det er den, der i dag er arbejderklassens revolutionære teori; det er den, der anviser vejen for arbejderklassens og folkenes kampe, idet den inddrager dette århundredes grundlæggende klassekampserfaringer.

Derfor bygger Kommunistiske Arbejderparti på Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung-tænkningen. Og partiet må bestandigt dikre, at teorien ikke kastes bort og bliver afløst af en hovedløs og blind praksis; det er teorien, der skal sikre, at praksis ikke bliver bling. Og samtidig er det partiets praksis, afprøvningen af teorien, der skal sikre teoriens videreudvikling.

Vi har flere gange understreget, at Kommunistisk Arbejderparti er en del af den internationale kommunistiske bevægelse.

DEN INTERNATIONALE KLASSEKAMP

Kampen for socialismen og kommunismen er en international kamp. Den begrænser sig ikke til kampen i et enkelt land. Derfor kan kommunister ikke undlade at sætte klassekampen i deres eget land i nøje sammenhæng med klassekampen i verdensmålestok.

Kommunisterne må derfor tage deres udgangspunkt i en forståelse for styrkeforholdet i den internationale kamp mellem på den ene side imperialismen og på den anden side arbejderklassen og folkene.

Ser vi på situationen i verden i dag, er den karakteriseret af, at der findes to imperialistiske supermag-

ter, Sovjetunionen og USA, som i indbyrdes kamp og samvirke stræber efter verdensherredømmet.

Efter Hitlerfascismens og dermed den tyske imperialismes nederlag var det USA, som blev den førende imperialistiske magt. Med militærpagter, baser og direkte indgreb i lande, der søgte uafhængighed, søgte USA at sikre sig verdensherredømmet og dæmme op for og knuse socialismen.

Men USA blev trængt tilbage af folkene. Ikke mindst de indokinesiske folks sejrige kamp førte til et alvorligt knæk for den amerikanske imperialisme, som samtidig er ramt af økonomiske krise.

Men med kapitalismens genrejsning i Sovjetunionen skabtes en ny imperialistisk magt. I de senere år har sovjetimperialismen formået at udnytte USA-imperialismens svækkelse. Sovjetimperialismen - eller: *socialimperialismen*, det betyder: imperialismen i gerning, men socialistisk i ord - gennemfører i disse år en gigantisk oprustning, prøver at dominere Europa i kamp med USA og NATO, knuser lande, der som Tjekkoslovakiet forsøgte at frigøre sig fra dens herredømme, støtter Indiens aggressive politik, søger at lægge en jernring om Kina og søger at vinde fodfæste i Mellemøsten og i Afrika.

Sovjetunionens og USAs stræben efter verdensherredømmet betyder undertrykkelse og måske krig for hundreder af millioner mennesker. Derfor er det den vigtigste internationale kampopgave idag at mobilisere arbejderklassen og folkene til kamp mod supermagterne, for fred og national uafhængighed. Det er en verdensomspændende kamp, der omfatter Den tredje Verdens lande og

folk, og som omfatter arbejderklassen og alle antiimperialister i de udviklede kapitalistiske lande. Det er en kamp, som kun kan vindes, hvis folken står skulder ved skulder imod supermagterne.

I De forenede Nationer og på alle planer går Kinas kommunister i spidsen for kampen mod supermagterne. Det socialistiske Kinas udenrigspolitik har som første opgave at trænge supermagterne tilbage og forhindre, at de kaster verden ud i en tredje verdenskrigs ragnarok. Og marxister-leninister må over hele verden forene alle anti-imperialister i kampen mod supermagterne.

Kampen mod supermagterne er ikke blot en kamp mod krigen. Den er også en kamp for national selvbestemmelsesret overfor imperialistisk udsugning og overherredømme.

Kun arbejderklassen og dens allierede er i stand til at vogte den nationale selvbestemmelsesret. Lad det være sagt til dem, der mener, at kampen for den nationale selvbestemmelsesret er en borgerlig parole. Hvornår har borgerskabet forsvaret nationen? Er det ikke borgerskabet, som bestandigt har solgt ud af nationens interesser? Var det ikke borgerskabet, som samarbejdede med den tyske imperialistiske besættelsesmagt under Anden Verdenskrig? Var det ikke borgerskabet og dets socialdemokratiske administratorer, der gik i spidsen for Danmarks indlemmelse i EF?

Kampen for national selvbestemmelsesret, for fred og imod imperialistisk overherredømme er en livsnødvendig kamp for den danske arbejderklasse og det danske folk.

ANTIIMPERIALISTISK KAMP

Kommunistisk Arbejderparti sætter kampen imod de to supermagter i centrum i det antiimperialistiske arbejde. Danmark er medlem af NATO og dermed en del af USA-imperialismens indflydelsessfære. Det danske militær er lagt under amerikansk overkommando. Er Danmark medlem af NATO, vil det uundgåeligt blive inddraget i et militært opgør mellem supermagterne. Danmark strategiske beliggenhed ved indsejlingen til Østersøen har afgørende betydning for supermagterne, og de militærøvelser, der fra tid til anden gennemføres af henholdsvis NATO- og Warszawapagten, bekræfter dette.

Fra syd og øst er Danmark truet af socialimperialismen. Vi ved godt, at NATO-generaler for at skaffe penge til oprustningen har brug for historier om sovjetisk optrapning af aggressive øvelser i nærheden af dansk territorium. Men det får os ikke til at lukke øjnene for, at der rent faktisk finder en sådan optrapning sted - det har Sovjetunionen selv indrømmet!

Den skærpede kaprustning og rivalisering mellem supermagterne, som finder sted, og hvori dansk territorium direkte eller indirekte inddrages, står i den grelleste modsætning til den megen snak om afspænding, som ikke mindst blev serveret i forbindelse med afholdelsen af den såkaldte europæiske sikkerhedskonference i Helsinki.

KAP bekæmper alle illusioner om afspænding, som blot skal sløre den kendsgerning, at der kaprustes på livet løs, og at begge supermagter er interesseret i overherredømmet over

det rige Europa.

Desuden går KAP ind for, at Danmark hurtigst muligt kommer ud af NATO, og KAP arbejder for, at de europæiske folk i fællesskab kæmper for opløsningen af de to aggressive imperialistiske militærblokke, NATO og Warszawa-pagten, og at Danmark bliver alliancefrit.

Men kampen mod supermagterne kan ikke blive succesrig, hvis den isoleres til Danmark og Europa. Erfaringerne fra perioden efter Anden Verdenskrig viser, at Den tredje Verdens folk og undertrykte nationer har været og er hovedkraften i kampen mod imperialismen. Derfor må den danske arbejderklasse, det danske folk og de europæiske folk knytte de stærkeste solidariske bånd til folkene i Den tredje Verden og forene sig med dem i kampen mod supermagterne.

Kampen mod supermagterne er imidlertid ikke den eneste antiimperialistiske kamp, der må føres. Ved hjælp af trusler og svindel og humbug fik den danske monopolkapital med dens socialdemokratiske administratorer i spidsen det danske folk til at stemme for dansk medlemskab af EF. Dermed er den danske arbejderklasse og det danske folk blevet underlagt overnationale organer, der arbejder på at tilrane sig alle beføjelser, bl.a. gennem oprettelsen af et direkte valgt Europaparlament, skabelsen af en Europa-hær og endelig gennem oprettelsen af Europas forenede Stater.

Men det er ikke folkenes Europa, der tilstræbes. Tværtimod skal EF og dets voksende apparat sikre en stadigt mere skærpet udbytning af den europæiske arbejderklasse, og fjernelsen af de nationale grænser

skal lette denne udvikling.

Opbygningen af EF fører fra tid til anden til, at EF kommer i modsætning til de to supermagter. Det er naturligvis en god ting; det svækker supermagterne. Splittelse i den imperialistiske lejr gavner arbejderklassen.

Men arbejderklassen kan naturligvis ikke støtte sig til de europæiske monopoler og deres overnationale apparat, når det drejer sig om effektiv kamp mod supermagterne. Så skifter arbejderklassen blot én undertrykker ud med en anden.

Nej, forudsætningen for, at kampen mod supermagterne kan styrkes, er, at den danske arbejderklasse og det danske folk bekæmper al undertrykkelse og forsvarer den nationale selvbestemmelsesret mod alle imperialister.

Kommunistisk Arbejderparti arbejder aktivt for, at Danmark kommer ud af EF, og KAP bekæmper oprettelsen af det direkte valgte Europa-parlament, oprettelsen af Europa-hæren og alle bestræbelserne på at udvikle EF til en tredje supermagt.

Og endelig er der også kampen mod den danske imperialisme selv. Denne imperialisme viser sig ikke alene gennem direkte deltagelse i udbytningen af folkene i Den tredje Verden, fx. gennem de store oversøiske monopoler som ØK og A.P. Møller. Den viser sig i direkte undertrykkelse af det grønlandske og det færøske folk. KAP støtter ubetinget det grønlandskse og færøske folks kamp for fuldstændig national uafhængighed.

KLASSERNE I DANMARK

KAPs opgave er at forbinde den internationale kamp mod supermagterne med kampen i Danmark, med arbejderklassens kamp for socialismen.

Hvad er da de danske vilkår for kampen for socialismen?

Danmark er et højtudviklet kapitalistisk samfund. Igennem flere årtier er dansk kapitalisme blevet udviklet til at blive et typisk *monopolkapitalistisk* samfund. Det betyder, at der inden for den herskende klasse findes et monopolborgerskab, bestående af de store koncerner, herunder bankerne, og mindre kapitalister, som trænges af monopolerne, men som samtidig er afhængige af dem, fordi de mindre kapitalister ofte fungerer som underleverandører til grossister for monopolerne.

Monopolborgerskabet anvender statsmagten som et redskab i bestræbelserne for at sikre profitterne og overhovedet sikre monopolerne magt over for arbejderklassen. Dels anvendes statsmagten til kontant undertrykkelse af arbejderklassens kampe. Og dels anvendes staten i den økonomiske politik. I stadigt voksende omfang sættes staten ind for at redde monopolkapitalen ud af den ene krise efter den anden. Topbureaukratiet inden for staten skal sikre, at der føres en effektiv krisepolitik, der dirigerer lønninger og priser ud fra monopolkapitalens interesser. Indkomstpolitik, nedskæringer, erhvervsstøtte mv. er alt sammen eksempler på statens rolle som økonomisk regulator.

Men dermed får topbureaukraterne inden for staten større og større

økonomisk og politisk indflydelse; de bliver selv et lag af borgerskabet, der disponerer over store økonomiske ressourcer. Dermed får dansk kapitalisme mere og mere karakter af at være et *statsmonopolistisk samfund*.

Men det er ikke blot de private monopolkapitalister og det voksende lag af statslige topbureaukrater, som er den herskende klasse i Danmark; også inden for kooperationen, dvs. andelsforetagende o.lign., findes et lag af borgerskabet, og mere eller mindre sammenvokset med dette findes et lag af borgerskabet, og mere eller mindre sammenvokset med dette findes topbureaukratiet inden for fagbevægelsen, og gennemføres LOs forslag om Økonomisk Demokrati (ØD) vil dette lag gennem ØDs centrale fond få en økonomisk magt, som ikke lader den private monopolkapital noget efter.

Det statsmonopolkapitalistiske danske samfund administreres - set ud fra borgerskabets synspunkt - bedst af socialdemokratiet. Netop socialdemokratiet er i stand til på én og samme tid at varetage stats- og fagforeningsbureaukratiets interesser og monopolerne interesser. Monopolerne er nemlig interesseret i, at socialdemokratiet ved hjælp af fagbevægelsens ledere er i stand til at undertrykke arbejdernes kampe mod monopolerne.

Hvem står nu over for denne treenighed af monopolkapital, stat og fagbureaukrati? Hvem står over for den herskende klasse af kapitalister, topbureaukrater og fagforeningsbureaukrater?

Kun den danske lønarbejderklasse har en grundlæggende interesse i at styrte monopolborgerskabets magt. Den danske lønarbejderklasse har

kun sine lænker at tabe.

Men hvad forstås da ved *lønarbejderklasse*?

En lønarbejder er et menneske, som ikke besidder (eller disponerer) over produktionsmidler, og som er tvunget til at sælge sin arbejdskraft for at kunne eksistere.

Langt den overvejende del af den danske befolkning er lønarbejdere. Men kernen blandt lønarbejderne er industriarbejderne. De er samlet på større virksomheder, de står direkte overfor den kapitalist, der franarer dem frugten af deres arbejde, og de har den længste og sejeste tradition i kampen mod kapitalen.

Lønarbejderklassen er en voksende klasse. Samtidig bliver den stadigt voksende lønarbejderklasse præget af mange forskellige fag: Udover industriarbejderne, der er kernen og den ledende i arbejderklassen, er der et voksende antal arbejdere inden for »servicefagene«: Transportarbejdere, handelsarbejdere, kontorarbejdere mv. Endvidere findes der et voksende antal lønarbejdere inden for social- og undervisningssektoren: Sygeplejersker, hospitalspersonale iøvrigt, pædagoger, lærere mv.

Inden for lønarbejderklassen findes en række modsætninger; der er modsætningerne mellem mandlige og kvindelige arbejdere, mellem unge arbejdere og gamle udslidte arbejdere, mellem byernes og landområdernes arbejdere, mellem højt- og lavtlønnede, mellem åndens og håndens arbejdere, mellem funktionærer og ikke-funktionærer, mellem faglærte og ufaglærte, mellem de forskellige fag osv. osv.

Alt dette er modsætninger, der skyldes forskellig arbejdsmæssig og social placering, og det er modsæt-

ninger, som kapitalisterne forsøger at udnytte til at så splid. Men det er modsætninger, som ikke er uforsonlige. Det er modsætninger, som må løses gennem fælles kamp og solidaritet imod kapitalen og dens stat.

Imellem monopolborgerskabet og de mindre kapitalister på den ene side og lønarbejderklassen på den anden side findes *småborgerskabet*. Det er folk, der ejer deres egen virksomhed, en håndværksvirksomhed, et landbrug, en detailhandel, og som hovedsageligt lever af deres eget arbejde, og som ikke ophober kapital ved at udbytte arbejdskraft.

Dette småborgerskab bliver mindre og mindre. Det kvases af monopolerne, og i konkrete sammenhænge kan småborgerskabet og arbejderklassen have interesse i fælles kamp mod monopolkapitalen. Men man må imidlertid ikke glemme, at småborgerne er ejendomsbesiddere, og at de derfor ikke har nogen interesse i socialismens afskaffelse af den private ejendomsret. Dette må tages ind i forbindelse med forståelsen af de muligheder, der ligger i alliancer med småborgerskabet.

Endelig findes der naturligvis folk, der er placeret med benene i hver lejr. Der findes ledende funktionærer, bureaukrater og andre, som formelt modtager løn, men som reelt er så vellønnede, at deres indkomst stammer fra udbytning af arbejdere, og tilmed er de således placeret, at de reelt har umiddelbar interesse i at udbytte og udsuge arbejderne.

Men disse overgangsfænomener udgør et ubetydeligt mindretal af befolkningen.

Med andre ord: Lønarbejderklassen udgør den overvejende del af befolkningen, og lønarbejderklassens

langsigtede interesse består i at styrte kapitalens magt. Lønarbejderklassens mål er socialismen og kommunismen.

imidlertid er det langt fra tilfældet, at lønarbejderklassen erkender dette kampmål og handler derefter. Tværtimod har reformisterne og endog åbent borgerlige og reaktionære indflydelse i arbejderklassen.

Det betyder, at *klassebevidstheden* ikke falder sammen med *klasse-tilhørsforholdet*. Det betyder, at lønarbejdere politisk kan handle imod deres egne interesser.

Det er det kommunistiske partis opgave at kæmpe for en udvikling af klassebevidstheden i arbejderklassen, og dette sker først og fremmest ved at lede arbejderklassens kampe frem til et opgør med kapitalen og dens stat. Det betyder, at det kommunistiske parti sætter kampene i et socialistisk perspektiv, og det betyder, at det kommunistiske parti propagerer socialismen i arbejderklassen.

I dette arbejde står partiet over for den herskende klasses udnyttelse af medierne, af illusionerne om, at alle »er lige«, at klassekampen er ophørt, at lønarbejdere og kapital har »brug for hinanden«, at det er skatterne, der er årsagen til al elendighed mv.

Desuden udnytter den herskende klasse modsætningerne inden for arbejderklassen, spiller fx. højt-lønnede ud mod lavtlønnede, kvinder mod mænd, lærlinge mod svende, åndsarbejdere mod håndens arbejdere.

DEN DAGSAKTUELLE KAMP

Hvorledes skal en klassekampslinie være for arbejderklassen i dagens

Danmark?

Det er klart, at denne pjece ikke kan tage en række kampspørgsmål op, som berører enkelte kampe på forskellige delområder. I den daglige kamp stiller der sig et utal af problemer, kampkravene kan skifte hastigt, man må tage hensyn til de faktiske muligheder, der findes, og som kan være forskellige fra arbejdsplads til arbejdsplads, fra område til område.

I denne pjece kan vi derfor kun skitsere nogle overordnede politiske kampopgaver. Vil man følge KAPs dagsaktuelle politik, må man læse KAPs ugeblad (fra 1.1.1977) **ARBEJDERAVISEN** og **KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT**.

Danmark er ramt af krise, af en skærpelse af kapitalismens almene krise, med deraf følgende angreb på arbejderklassens levevilkår. Monopolkapitalens statsmagt sætter - i forening med LO-toppen og Dansk Arbejdsgiverforening - ind på alle områder.

Indkomstpolitikken er mere og mere i centrum, når det drejer sig om angrebene på arbejderklassens levevilkår.

Der må gøres et ihærdigt arbejde på at svejse en enhed i arbejderklassen, lokalt, på de enkelte arbejdspladser og i landsmålestok, i kampen mod overgrebene.

I centrum er kampen mod udhulningen af reallønnen, kampen for nedsat arbejdstid - for tiden 35 timer - med fuld lønkomensation, kampen for virkelig fuld løn under arbejdsløshed, kampen imod overarbejde, kampen imod overgreb på den automatiske dyrtidsregulering og kampen for generelle lønforhøjelser.

Men ud over denne faglige kamp må arbejderklassen slå kapitalens

offensiv tilbage på boligområdet, inden for den sociale sektor, inden for uddannelsessektoren osv.

De vanvittige prisstigninger på boligen, de grove nedskæringer inden for dagsinstitutionsområdet og inden for sundhedssektoren, den reelle fjernelse af støtten til de uddannelsessøgende - alt dette er angreb på arbejderklassens levevilkår, som må tilbagevises.

Og de økonomiske og sociale angreb følges op af overgreb på de tilkæmpede demokratiske rettigheder: Politiske fyringer, sortlistning af aktive arbejdere, angreb på blokade- og aktionsretten, politisk disciplinering af uddannelserne og hetz mod alt, hvad borgerskabet mener er marxistisk. Kampen for at forsvare de demokratiske rettigheder er et afgørende kampspørgsmål for arbejderklassen.

Vi kunne fortsætte i én uendelighed, men pladsen tillader det ikke.

Imidlertid er det nødvendigt at trække nogle vigtige perspektiver op for de *kampbetingelser*, der findes.

FAGFORENINGERNE

Vi vil her specielt se på arbejderklassens masseorganisationer, på de faglige organisationer.

I den faglige kamp støder strejken og aktionerende arbejdere øjeblikkeligt på det fagretslige system og på dette systems forvaltere, statsmagten og fagforeningsbureaukratiet.

Idag er fagforeningerne ikke masseorganisationer, der tjener arbejderklassens interesser. På tusind og én måde er de sammenfiltret med arbejdsarbejderne og statsmagten. Fagforeningerne er ikke redskaber for arbejderklassens kamp, tværtimod

undertrykker de kæmpende arbejdere.

Derfor må kampen mod monopolkapitalen og mod den enkelte arbejdsarbejder forbindes med kampen mod det faglige bureaukrati; det betyder kamp mod arbejdsretten og andre undertrykkelsesforanstaltninger; det betyder kamp mod det faglige bureaukratis trusler om eksklusion af strejkende arbejdere; det betyder udvidelse af strejkestøttearbejdet og dermed den politiske og økonomiske solidaritet i arbejderklassen; det betyder, at strejkende arbejdere må organisere sig, så bureaukratiet ikke kan gribe ind i strejken; det betyder, at arbejdere, der står på en klassekampslinie, må finde sammen i opbygningen af en faglig opposition mod det faglige bureaukrati. Og perspektivet er at gøre fagforeningerne til kamporganisationer.

Men det er ikke nok at bekæmpe LO-toppen. Også på lavere planer inden for fagbevægelsen findes der fagforeningsledere, som vildleder og hæmmer kampen, selv om de engang imellem bruger store ord og taler om en faglig 'kamplinie'.

Formandsinitiativet er et eksempel på en sammenslutning af sådanne fagforeningsledere. Det stiller - isoleret set - enkelte krav op, som genspejler en vilje til kamp på arbejdspladserne. Men ser man på kravene samlet, så passer de som fod i hose til SFs og DKPs bestræbelser på at opnå samvirke med Socialdemokratiet og til SFs og DKPs propaganda for, at det er muligt via Folketinget at føre politik til gavn for arbejderklassen.

Og Formandsinitiativet har da også den ene gang efter den anden vist i

praksis, at dets mål er samarbejde med Socialdemokratiet og parlamentariske 'løsninger'. Hvem husker ikke majstrejkerne i 1974, hvor Formandsinitiativet gjorde kampen mod Venstre-regeringens afgiftsforhøjelser til et spørgsmål om af få Hartling væk og en 'arbejderregering' i stedet!

Skal fagforeningerne gøres til kamporganisationer, må også denne falske 'opposition', som udgøres af DKPs og SFs fagforeningsledere, trænges tilbage.

KAP OG ENHEDSPOLITIKKEN

Betyder dette nu, at KAP ikke vil enhed med andre end sig selv?

Det er KAPs opfattelse, at enhed er nødvendig, men det drejer sig ikke om blot at opnå enhed for enhedens egen skyld. Først og fremmest drejer det sig om, på hvilket grundlag, der kan opnås enhed. KAP går fx. ind for nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation. Kan der opnås enhed omkring dette krav på den enkelte arbejdsplads, en enhed, der også omfatter partiløse, dkp'ere, sf'ere, socialdemokrater og andre, ja, så er det kun udmærket. Og kan denne enhed også skabes mellem partier, f.eks. mellem SF, VS, DKP og KAP på dette *konkrete, afgrænsede* område, ja, så er det også godt.

Men enhed er ikke idyl. I en sådan enhed vil der være modsætninger. DKP og SF vil stræbe efter at spænde enheden for deres antimonopolistiske vogn, og de vil sælge ud af kampkravet, man samles om, hvis der anes et samarbejde med Socialdemokratiet om en såkaldt arbejderpolitik.

Der vil således bestandigt eksiste-

re en kamp for at *fastholde* enhedens grundlag, for at fastholde den på et klassekampgrundlag.

Endvidere må en enhed forudsætte, at den er indgået på demokratisk vis. Vi vender os imod f.eks. kapitulation over for Formandsinitiativet. Vi vil ikke drejes på den opfattelse, at Formandsinitiativet stiller jo visse rigtige krav, lad os så underordne os Formandsinitiativet og søge at presse det til at stille flere rigtige krav. En sådan enhedspolitik er ikke en enhedspolitik på et fælles grundlag, men en enhedspolitik, hvor man reelt har anerkendt Formandsinitiativet som en faglig ledelse, og dermed har man stivet de reformistiske og revisionistiske positioner i fagbevægelsen af.

DET KOMMUNISTISKE PARTI

I det foregående er der trukket en række politiske kampopgaver op, som Kommunistisk Arbejderparti sætter i centrum. Vi har givet et kort rids af partiets historiske baggrund og af dets teori.

Men hvorledes fungerer og arbejder da Kommunistisk Arbejderparti? Hvorledes arbejder et revolutionært parti?

Før vi gør rede for partiets politisk-organisatoriske arbejde, må vi gøre opmærksom på, at der er nogle oplysninger, som vi ikke vil bringe. Vi oplyser ikke, hvor mange vi er; vi fører ikke medlemskartotek, og vi offentliggør kun navnene på enkelte ledende partimedlemmer.

Når vi holder disse oplysninger for os selv, er det for at beskytte partiet mod det borgerlige undertryk-

kelsesapparat, selv om Danmark af borgerskabet kaldes for et fredeligt lille land med gamle demokratiske traditioner, så ved vi, at det borgerlige demokrati kun er en skal omkring borgerskabets diktatur, og at revolutionære kan blive forfulgt og den revolutionære organisation forbudt.

Derfor indarbejder partiet *revolutionær årvågenhed*. Det forsøges latterliggjort. Det påstås, at vi leger røvere og soldater. Men de, der latterliggør os, også de af dem, som kalder sig socialister, har lært sig historiens erfaringer dårligt, og de udsætter i virkeligheden revolutionære kammerater for undertrykkelse og fysisk udsettelse.

Kort sagt: Der er ting, vi ikke oplyser om - såsom medlemstal, ledelsens størrelse og personsammensætning, antallet af grundorganisationer mv.

Men det betyder ikke, at vore organisatoriske principper er hemmelige.

KAP er et *kadreparti*. Ordet »kadre« betyder »medlem af en fortrop«. Et medlem af KAP har pligt til at være aktiv. Et medlem har ret og pligt til at deltage i alle politiske diskussioner, som er grundlaget for partiets beslutninger; et medlem har ret og pligt til at deltage i politisk skoling; og ethvert medlem kan opstilles og indvælges i ledelsen på alle niveauer

DEMOKRATISK CENTRALISME

KAPs organisatoriske princip er den *demokratiske centralisme*. Det betyder, at alle medlemmer gennem demokratiske diskussioner er med til at

lægge den politiske linie. Når denne er besluttet, er det medlemmernes pligt at føre den ud i livet. Det betyder ikke, at en beslutning ikke kan anfægtes i partiet men så længe beslutningen står ved magt, skal den føres ud i livet. Forudsætningen for, at centralismen ikke bliver til bureaukratisk centralisme er medlemmernes årvågne kritik af og kontrol med ledelsen.

MEDLEMSSKAB

For at blive medlem af KAP må man normalt deltage i studiearbejde, arrangeret af partiet. Partiet er ved at opbygge partiskole, som skal tilbyde seminarer på forskellige væsentlige områder, såsom den historiske materialisme, den politiske økonomi, udviklingen i Sovjetunionen og socialimperialismen, arbejderklassens historie i Danmark mv. Grundlaget for disse studier vil dels være marxismens klassikere og dels KAPs eget materiale og egne analyser.

Udover deltagelse i studiearbejde inddrages sympatisøren også i partiets praksis på det område, hvor sympatisøren har sit arbejde. Mener en sympatisør - efter at have deltaget i studievirksomhed og politisk praksis sammen med medlemmer af partiet-, at han eller hun vil søge optagelse i partiet, vil han eller hun deltage i en kortere introduktionsmøderække, hvor partiets principprogram, dets historie (herunder naturligvis KFMLs historie) og partiets organisation vil blive gennemgået.

Derefter finder optagelse i partiet sted efter diskussion med sympatisørlederen på det pågældende område og efter godkendelse af partiet.

Sympatisøren bliver nu *kandidat*-medlem i mindst 6 måneder. I denne periode kan medlemmet ikke opstilles til eller indvælges i en ledelse. Ellers har medlemmet samme rettigheder og pligter som de øvrige medlemmer. Kandidattiden skal sikre, at medlemmet er helt afklaret omkring partiets politik, og for at sikre denne afklaring kan studiearbejdet fra sympatisørtiden videreføres.

Medlemmerne er organiseret i grundorganisationer. For at forbinde udviklingen af politikken med massearbejdet er partiets grundorganisationer organiseret efter *produktionspunktprincippet*. Det betyder, at grundorganisationerne er organiseret efter arbejdsplads, branche eller lign.

Grundorganisationerne er underordnet geografiske distrikter, der ledes af valgte distriktsledelser. Partiets øverste ledelse, der er valgt af delegerede fra alle grundorganisationer på kongressen, er centralkomitéen; den daglige ledelse mellem centralkomitémøderne varetages af et forretningsudvalg og et sekretariat.

KAMPEN MOD HØJRE OG "VENSTRE"

Vi har i denne pjece kun kunnet give et kort rids af KAPs baggrund, politik og perspektiver. Det har været så kortfattet, at det kun kan give et førsteindtryk af KAPs politik.

Vi opfordrer til, at du søger flere oplysninger om KAP. Men ikke nok med det. Skal forbundets politik udvikles, må denne politik diskuteres og kritiseres. Partiets masselinie kan ikke komme til udfoldelse, med mindre vor politik afprøves og kritiseres. Politikken opstår ikke ud fra med-

lemmernes hoveder. Den kan kun udvikles i klassekampens praksis.

I udviklingen af den revolutionære politik består to farer:

Den ene fare er, at politikken bliver *højreopportunistisk*. En højreopportunistisk politik betyder, at kommunisterne for at opnå lette gevinster svigter det langsigtede socialistiske mål. Revisionismen er et typisk resultat af en højreopportunistisk politik. Man starter med at sætte delen over helheden, lader de enkelte kampe være nok i sig selv, og man blæser på, om de er forbundet med perspektivet. Perspektivløs femørespolitik (økonomisme) er et eksempel på højreopportunistisme.

Den anden fare er, at politikken bliver "*venstre*" *opportunistisk*. En "*venstre*" opportunistisk politik betyder, at man kun ser på helheden og lader hånt om delen. For at undgå de vanskeligheder, kommunister står over for i klassekampen, undlader man at tage fat om de konkrete kampe og delmål. I stedet mener man, at man kan skyde sig genvej til målet. Et eksempel på "*venstre*" -opportunistisme er provokatoriske voldshandlinger uden massebasis, hvor man bilder sig ind, at sådanne handlinger kan føre til kapitalismens sammenbrud. Et andet eksempel på "*venstre*" opportunistisme er forkastelsen af kampen i fagforeningerne. I stedet for at føre kampen i fagforeningerne, hvor masserne er, proklamerer man kampen for "arbejderråd" som om man stod i en revolutionær situation.

Ligesom højreopportunisten fører "*venstre*" opportunisten til, at man styrker klassefjenden. Derfor sætter man gåseøjne om "*venstre*", fordi der ikke er tale om en ægte, men en

falsk venstrelinie, en linie, som i virkeligheden får samme konsekvenser som højreopportunisten.

KAP/KFML har begået og begår fortsat fejl, der er enten højre- eller "venstre" opportunistiske. I den daglige kamp sker det ofte, at vi stiller krav om, at enhver skal være enige med os i alt, førend vi kan forene os med dem i en konkret kamp. Det er typisk "venstre" opportunistisme; det betyder, at vi kun ser på helheden og blæser på delen; det betyder, at vi mener, at det er muligt at nå målet blot ved at proklamere vor politik.

Men i den daglige kamp sker det også, at vi af angst for at en enhedspolitik bryder sammen skjuler vor opfattelse, ser gennem fingrene med, at linien er udflydende og måske direkte godkender et politisk grundlag, der er forkert, blot enheden kan opretholdes. Dermed sætter vi delen over helheden, svigter det socialistiske perspektiv og den kommunistiske politiks ledende rolle. Det er typisk højreopportunistisme.

Og det er højreopportunisten, der i reglen er hovedfaren. Og hvorledes

kan det være anderledes, når reformismen og revisionismen, klasse-samarbejdspolitikken og den mest perspektivløse femørespolitik igennem årtier har være altdominerende i dansk arbejderbevægelse?

Skal forbundets politik udvikles, skal den korrekte revolutionære linie fastholdes i kamp mod højre- og "venstre" opportuniste, er det alle sympatisørers opgave at kritisere forbundets politik. Skal vi fastholdes på en klassekampslinie, må vi støtte os på kritikken fra de uorganiserede, som står på en klassekampslinie.

Læs denne pjece igen i dette perspektiv. Søg flere oplysninger om kommunistisk arbejderparti!!

Tegn abonnement på vort blad ARBEJDERAVISEN læs KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT; besøg bogbutikkerne OKTOBER i København og Århus.

Diskuter og kritiser vor politik!

Støt udviklingen af den revolutionære linie for den danske arbejderklasses kamp!

KOMMUNISTISK
ARBEJDERPARTI 1976

Kontakt til

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI

ESBJERG: Postboks 293, 6700 Esbjerg

HELSINGØR: Postboks 71, 3000 Helsingør

HERNING: Postboks 142, 7400 Herning

KOLDING: Postboks 207, 6000 Kolding

KØBENHAVN: Ravensborg Tværgade 7 st.tv., 2200 N

LOLLAND-FALSTER: Postboks 7, 4930 Maribo

ODENSE: Postboks 32, 5240 Vollsmose

SILKEBORG: c/o K. Østergård, Sølystvej 21, 8600 Silkeborg

ÅLBORG: Postboks 2022, 9100 Ålborg

ÅRHUS: Oktober Bogbutik, Vestergade 64, 8000 Århus

LÆS OG ABONNER PÅ

ARBEJDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I ALLE LANDE, FORÉN JER!

ARBEJDER AVISEN

TIDLIGERE 'KOMMUNIST'

UGEBLAD FRA JANUAR 77

Fra januar 1977 udkommer **ARBEJDERAVISEN** ugentlig.
Priserne for abonnement bliver herefter:

HALVÅRSABONNEMENT (1. halvår 1977)	kr. 60,00
HELÅRSABONNEMENT for året 1977	115,00
STØTTEABONNEMENT for året 1977	200,00

Hvis du ønsker kuvertdistribution skal du indbetale **ekstra** 1 krone pr. nummer, dvs. ekstra 24,00 for et fuldt halvårsabonnement og ekstra 48,00 for et fuldt helårsabonnement.

Indbetal beløbet i bogbutikkerne 1. maj og Oktober eller **indsend** pengene pr. check eller giro nr. 6 14 08 07 til **ARBEJDERAVISEN-distributionen**, Ravnsborg Tværgade 7, st.tv. 2200 N